

Alexandra Fischer-Hunold

Sódervári Sherlock báró

4. kötet

Malaclopás a Kedvenckertben

Karsten Teich illusztrációival

Scolar

Tartalom

Micsoda hír!	11
Látogatás a vadasparkban	24
Lesben	43
Mindenki egyért, egy mindenkiért	60
A malacrablás	72
Sok zöldféle	84
Éjszaka és telihold	97
Mentsétek meg a Kedvenckertet!	110
Elcsüggedni nincs okod, kérdezd előbb	
Sherlockot!	121
Hősök	126

Sódervári
Sherlock báró

Az 1671-es évben
Sódervári Sherlock báró
párbajban vesztette életét.
Azóta előkelő kísértetként
úzi-fúzi sötét dolgait.

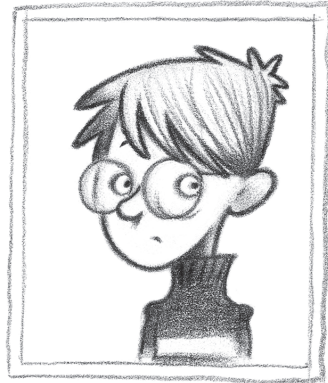
Lili

Az elegáns
kutyahölgy Sherlock
leghűbb barátnője.
Szaglását akármelyik
rendőrkutya
megirigyelhetné.

◦ Kopejka Laura ◦

Laura kalandvágó
forgószelekisasszony.
Imádja a titkokat,
de még ennél is jobban
szereti a titkok nyitját
megtalálni.

◦ Kopejka Maxi ◦

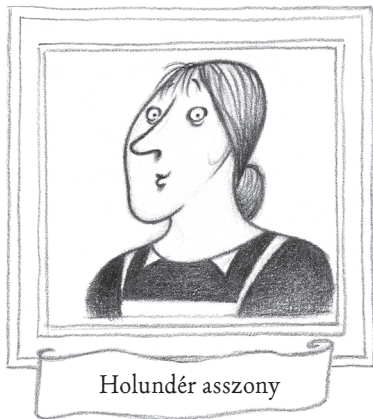
Maxi nem olyan
vakmerő, mint nővére,
Laura, tudása azonban
egész lexikonokkal ér fel.

Laura és Maxi apukája,
a művészet és
a történelem doktora.
Sódervár ősi kastélyában
megvalósítja régi vágyát:
saját múzeumot
rendez be.

Laura és Maxi anyukája,
híres archeológus.
Beutazta már a fél világot,
azt kutatja, hogyan éltek
évezredekkel ezelőtt az
emberek.

A szigorú házvezetőnő
a Kopejka család
gyermekének örök réme.
Vizslató szeme mindent
észrevesz.

Micsoda hír!

- A héját hova? - kérdezte Laura, és körülnézett a konyhában. Krumplihéjról volt szó. A kislány egész álló délelőtt szorgalmasan tevékenykedett. Most épp hámozott: kés az egyik kezében, a másikban meg vilóra szúrt, még gőzölgő, testes burgonya.

Holundér asszony visszalökte terjedelmes hátsójával a hűtőszekrény ajtaját, és a tálaló alatt halmozódó újságok felé bökött húsos állával.

- Onnan vegyél egyet - tanácsolta.

- Remek ötlet - mondta Laura, mert örült, hogy a házvezetőnőt csúfondárosan megdicsérheti. Aztán elmerengett: - Hol lehet az én drágalátos öcsikém? - kérdezte már komolyabban, majd kisvártatva ismét a krumplihámozásra összpontosított.

- Tudtommal a szobájában lopja a napot - hangzott a derék házvezető-asszonyság válasza. - Azaz bocsánat, olvas. Persze nyilván valami haszontalanságot.

- Neki nem kell krumplit pucolnia? - akadékoskodott Laura.

Holundér asszony még kevert egyet a felvert tojáson, olajba lötytyintette az egészet - és ezt az első krumplira a tálba.

- Nem jobb, ha a konyhába be sem teszi a lábát? Meg hát férfiemberhez nem méltó az ilyen házi foglalatosság.

- Helló, hé! Azt hittem, a férfiak kiharcolták már az efféle egyenjogúságot - durcáskodott a kislány.

- A férfiak rég - felelte Holundérné. - De Maxi...

A fiú szerencsére nem hallotta, miről van szó, ugyan is végszóra megjelent a konyhában.

- Remek - mondta Laura, és rögtön odanyújtott öcsésének egy kést meg egy villát. - Megmutathatod, mit tudsz.

- Nem kell semmit se bizonyítanom - vágott vissza Max -, de szívesen segítek. Csak ne vigyorogj ilyen törvénytelenül!

- Micsoda beszéd ez... - kezdte volna Holundér asszony, aztán inkább hagyta. A lényeg a lényeg: az, hogy Maxi besegít a konyhában, kész csoda.

Potyogtak az újságpapírosra a krumplihéjak.

Csendben tette mindenki a maga dolgát. Végül a mesterszakácsnő, Holundér asszony így szólt: - Laura! Ki-

szaladnál a parkba a papátokért? Ott lesz a régi kunyhónál, vagy hol.

Ám Laura nem mozdult. Vagyis annyiban csak, hogy mutatóujját beledugta a majonézbe, amit házvezetőnőjük kevergetett, és nyalintott egy jóízűt.

- Te lány, mondtam valamit! - parancsolt rá a házvezetőnő.

- Megyek már, megyek.

Ám közben Maxi...

Nem lett volna ő a nagy fölfedező, nyomozó, megfigyelő meg minden ilyen más, ha észre nem veszi a krumplihámozós újságlapon a csuda hírt.

Ez pedig így szólt:

MEGNYITJA KAPUJÁT A KEDVENC PARK!

A cikk az ígéretes cím alatt így folytatódott:

Kis kedvenceink - egerek, patkánykák, nyuszik és tengerimalackák - már előre is örülnek...

- Laura, tengerimalacok... hallod? - kiáltotta Maxi, s folytatta ugyanilyen lelkesen a felolvasást: - *...hogyan vasárnap egész nap ti gondozzátok őket. Szakszerű irányítással etethetitek, kényeztetethetitek az aprónépet. A látogatók száma korlátozott. Tehát...*

- Tehát mi ott leszünk! - rikkantotta Laura.

A fiúcska is ujjongott: - Naná, hogy megyünk!

Holundér asszony csípőre tette a kezét. Volt neki csípője, szép széles. Szekrény méretű.

- Hé, aztán nehogy már a gazda nélkül csináljátok a számítást! - harsogta a maga sajátos, minden lelkesedést lelohasztó hangján.

A gyerekek felkapták a fejüket.

- Számítást? Micsoda? És miféle gazda nélkül? - tiltakozott Laura, mint aki egy szót sem ért.

Holundér asszony intőn a gyerekek felé emelte mutatóujját.

- Kezdjük ott - közölte -, hogy épp elég dolgok akad. A leckék, minden. Ha jól tudom, Laurára ráadásul matekdolgozat vár.

Nyögés volt a válasz.

- Továbbá - folytatta kérlelhetetlenül -, ugye, maga ez a dédelgetés... a kedvenceknek... ezeknek a butuska állatkáknak a túlzott ajnározása tiszta értelmetlenség. Sok hűhó semmiért. - Szünetet tartott. - Ha a véleményre vagytok kíváncsiak...

Őszintén szólva a gyerekek az asszonyság véleményére cseppet sem voltak kíváncsiak.

- ...hát az állatok vagy éljenek a szabadban, vagy fője-

nek a fazékban. Ebben a témában az összes többi dolog megjátszás, félreértelmezett állatszeretet.

Laura most már nem bírta tovább. – Ezt nem gondolhatja komolyan! – kiáltotta felháborodottan.

Maxi is dadogott valamit, a maga módján felbátorodva.

– Nem érdekel a véleményed, Laura. Engedélyt mindenesetre nem kaptok efféle kiruccanásra. Egyébként hadd figyelmeztesselek titeket, hogy a papátok langyosan szereti a főtt krumplit, így hát ideje, hogy szóljatok neki.

Maxi és Laura csöndes, mély összeesküvő-pillantást váltott. Rendben...! Ha Holundér asszony nem ad engedélyt, majd kikunyerálják a papánál, hogy igenis elmehessenek a Kisállatok Kedvenckertjébe.

A következő pillanatban kés, villa a tálaló lapjára esett, s egy hirtelen rántásra az újság is repült. A krumplihéjak nagy része a földre hullt.

– Laura, elment az eszed? – dühöngött a természetes nőszemély.

– Ezer bocs és egy anyamedve – mondta a kislány.

– De nem a fazékban, nem ám!

Aztán már futottak is ki a konyhából. Pillanatok alatt végigrohantak az ódon kastély emeleti folyosóján. Ma-

xi még a lépcsőket vette keservesen, mikor Laura már a korláton csúszott a nagy előcsarnok felé.

A kijáratnál megint együtt voltak. A hatalmas ajtó keserveset csikordult, de a gyerekek arcán boldogság tükröződött. Merthogy... kint voltak a szabadban. Lábuk alatt csikorgott a kavics, boldogan hallották ezt a hangot is. Örültek, hogy a konyhai edények zörgését-csörömpölését, a gőzölgés füttyét elnyomták a „szabadság” hangjai.

Irány a kis pavilon, az úgynevezett üvegház. Remélték, hogy ott lesz a papájuk, s talán épp jókedvében találják... és engedélyezi nekik a kedvenckerti látogatást.

Miért ne engedélyezné?

Lassúbbra fogták a lépteiket, de Kopejka doktornak így is feltűnt a gyerekek sietsége.

- Ég a ház, vagy mi történt? - kérdezte furcsálkodva.

- Jaj, akkora baj nincs azért - kezdte Laura. - De...

- De akkor mi az óhaj-sóhaj? - tudakolta apjuk.

- Jaj, papa, nagy kérésünk lenne. Csak te segíthetsz rajtunk! - kiabálták egymás szavába vágva.

- Halkabban, no - nevetett a doktor. - Halljuk inkább értelmes szóval.

- Szóval - tördelte a kezét Laura -, az a nagy helyzet...

- A helyzet az, hogy helyzet van - bölcselkedett Maxi,

és kivágta: – Papa, az van, hogy elengednél minket most vasárnap a Kedvenckertbe? Kunyi, kunyi, könyörgünk!

– Hova? Miféle Kedvenckertbe? – csodálkozott értetlenül a tudós ember.

– A Kisállatok Kedvenckertjébe – felelte Laura, és rögtön meg is magyarázta: – Ahol ezek az aranyos egerek, tengerimalackák, fehér egerek vannak, meg minden. Simogatni lehet őket...

– ...meg minden – ismételte Maxi.

– Vagy úgy? Ennyi az egész? Bajotok ebből nem lehet – szögezte le Kopejka Ervin.

– Az alapos megfogalmazás lényegét – hogy megvan az engedély! – a két gyerek indián csatakiáltással fogadta.

– Akkor telefonálsz nekik most? – kérdezte Laura.

– Tudod, be kell jelentkeznie annak, aki részt akar venni ezen a programon. Biztos túljelentkezés lesz, és félünk, nehogy kinnrekedjünk.

– Ne féljetek – mormolta a doktor, és megsimogatta fiacskája fejét. – Maxi, tudom én jól, mennyire szeretnél egy saját tengerimalacot. Csak hát tudjátok, Holundér asszony milyen allergiás az állatszőrre... meg minden – tette hozzá cinkos mosollyal, lemondóan.

– Igen, persze – bólintott kelleetlenül Maxi. – De legalább ide hadd menjünk el!

- Úgy sejtem, Holundér asszony nincs elragadtatva még a kedvenckerti látogatás gondolatától sem – jegyez-
te meg az apa megértően.

- Hát nincs...

- Ne féljetelek, bejelentelek titeket – mondta komoly fejbólintás kíséretében a doktor.

- Képzeld, papa, mit mondott! – zihálta Laura. – Hogy az állatok vagy maradjanak a szabad természetben...

- ...vagy süljenek, főjenek tepsiben, fazékban – háborgott Maxi.

- Ne vegyétek komolyan az ilyen mondásait. Majd beszélek vele is – ígérte meg a bölcs apa. – Jó, de más is van, el ne felejtsem. Megnézegettem itt ezt a kis pavilont. Nincs vele minden rendben. Jelenleg azt sem tudom, mire használnám. Tehát akár játszhattok is itt. Alakítsátok át az egészet a kedvetekre.

- Szuper, tutisszímó! Most viszont gyorsan intézkedni kellene a Kedvenckert ügyében! Csipkedni kell magunkat a jelentkezéssel, mert a végén betelik a létszám – irányította apját Laura a kastély felé nagy buzgalommal. – Jutalmad is lesz. Finom főtt krumpli és sült kolbász a legpompásabb francia mustárral.

- Hm... – A doktor szájában összeszaladt a nyál.
- Megyek, ne féljetelek, meglesz minden.

Kopejka Ervin a finom koszt hallatára egyszeriben fürgébb lett. Kikapta Maxi kezéből az újságot, ott volt a telefonszám, s ügetett a kastély felé. Maxi és Laura alig ért a nyomába!

Ahogy a kastély múzeumrészéhez jutottak, a csukott üvegajtón át egy ösztövé, áttetsző, magas figura lebent elébük, karjában kicsi kutyát szorítva.

Kopejka doktor megborzongott, mintha jéghideg lég-huzat csapta volna meg, ám aztán rendületlenül haladt

tovább. Hogyan is vehette volna észre a hosszú kabátos férfiút – a ház kísértetét! A fura szerzetet és kutyuskáját a kastély lakói közül csak Laura és Maxi ismerte. Főrangú úr volt ő, Sódervári Sherlock báró a régi századok mélyéről. Öltözéke is erről árulkodott.

Látni meg senki se látta a szellembárót, kivéve a gyerekeket, akik valamikor egy különös véletlen folytán eleget tettek a kísértetlátás követelményeinek: ugyanazt a tárgyat érintették meg, amit a szellem, ráadásul ugyanabban az időpontban, teleholdnál!

A báró bizalmas mozdulattal intett a barátainak, s közelebb lebegett hozzájuk.

– Hogy mindig ezeket az ósdi vackokat hordja! – súgta Maxinak fejcsóválva Laura. – Mintha jelmezbálból jönne.

– Abban az időben ez volt a módi – motyogta a fiú.
– Képzeld el, micsoda meglepetés lenne, ha én tűnnék fel Sherlock korában focimezben, vagy te művészitor-na-ruhában!

– Jó, jó...

A háromszáz évnél is régebbi „módi” szerint öltözött kísértet végre megszólalt: – Szép jó napot kívánok, de amelyet csak szívetek óhajt – kezdte szertartásosan, s megigazgatta örökké félrecsúszkáló parókáját. Szállt belőle egy kis por, úgynevezett „rizspor”.

- Ó, viszont kívánjuk a legszebbeket Sódervári nagyurunknak - nevetett Laura.

- Hát Lilike hogy van? - tudakolta Maxi a kutyus felé biccentve.

- Sétálni indultunk éppen - felelte a báró. Letette az ölebet a földre, közben megigazgatta csipkés kezelőjét, fényes gombjait.

- Mi pedig épp önhöz igyekeztünk - közölte a fiúcska, miután apjuk eltűnt a kastélyba vezető ajtó mögött.

- Remek! - kiáltotta rekedtes hangon az úr, aki mint ha mindig meghűléssel küzdött volna. - Talán volt valami célja is ennek az igyekezetnek?

Laurából erre csak úgy ömlött a szó. Elmesélte a Kedvenckerttel kapcsolatos tudnivalókat, meg az ő szándékukat, és hogy úgy látszik, minden rendben is lesz.

- Nem tartana velünk kigyelmed? - tette hozzá még.

- Kellőképpen át kell ezt még gondolnom, s majd közlöm veletek a döntésemet - jelentette ki a maga körülményes-régies módján a nagyúr, majd alig néhány másodperc múlva hangnemet váltott, s kihúzva magát rávágta: - Nehogy már épp én ne menjek! Halló!

Maxi lelkes érdeklődéssel fürkészte a szellemet.

- Én vagyok csak igazán az, akinek ott a helye! Én voltam a magam évszázadának legnagyobb tengerimalac-

szakértője! Egyike voltam az elsőeknek, akik ezen a vidéken saját tulajdonú tengerimalaccal büszkélkedhettek.

- Büszkék vagyunk önre, nagyurunk! - kiáltották a gyerekek.

- És - folytatta még önelégültebben a báró -, tudjátok-e, hogy hívták az én malackámat? He?

- Hogy? - harsogták a Kopejka testvérek egyszerre.

- Szókratész! A nagy görög bölcsről neveztem el - közölte a kísértet.

- Ez igaz? - kérdezte Maxi.

- Másképp miért mondanám?!

- Tengerimalaca volt abban az időben? - kérdezte Laura.

- Malacom volt, hogy szert tehettem arra a kis tengerimalacra, úgy bizony - erősítette meg a nagyúr.

- Gazdag, bár rövid földi életem során sok minden iránt érdeklődtem, s tengerészeink kalandos utazásait figyelemmel kísértem. Érdekelt, mit hoznak haza a nagy vizek túljáról, és a többi! - fontoskodó arccal fejezte be mondanivalóját: - Tudjátok, ugye, hogy a tengerimalacok őshazája Dél-Amerika?

A gyerekek összerezzenek. Laura lehunyta a szemét. Fájdalmas emlékeket ébresztett bennük e földrész említése. Édesanyjuknak épp egy dél-amerikai tudományos

kutatóúton veszett nyoma. A hírneves régész, a gyermekeit rajongva szerető édesmama, dr. Kopejka Malvin eltűnt a dzsungelben! Igaz, sem Kopejka Ervin, sem a gyerekek nem adták föl a reményt, hogy egyszer még visszatér... De ez nem tartozott a báróra.

Ekkor egy ismerős hang harsant.

- A hétszázát, ti ketten - kiabált le nekik a nyitott ablakból Holundér asszony, jó házvezetőnőjük -, a levegővel társalogtok talán? Ebédelni gyertek, de gyorsan!

- Mennünk kell - közölte a báróval a kislány. Vigyázz, hogy ajkaid alig mozogjanak, mert fentről az asszonyosság még gyanút foghatott volna. - A lényeg, nagyurunk: velünk tart hát vasárnap?

- Mi az, hogy! - erősítette meg a kísértet. - Ezer hajóágyú és szurokfáklya! Meg kartács és bomba! Megyünk együtt, négyesben.

- Vau, vau - toldotta meg Lili.

- Szuper! - kiáltották ők, mert az asszonyosság fent már behúzta az ablakot.

- Egyelőre pedig... jó étvágyat - mosolygott a báró, majd kecses mozdulattal felkapta kutyusát, s ellibbent vele.